

højtærede Indenrigsminister. Befolkningen er jo nu overalt her i Landet henvist til at bruge Surrogater for en Mængde Artikler, fordi de almindelige Produkter ikke mere er til at skaffe. Landboerne bruger saaledes en Mængde Steder at brænde Byg og bruge det som Surrogat for Kaffe. Den Del af Befolkningen, som ikke selv avler Byg, behøver heller ikke at undvære dette Surrogat, idet enkelte handlende kan levere det. Saa vidt jeg ved, modtager nogle handlende Korn fra Statens Kornlagre, og dette brændes og sælges saa som Surrogat. Skønt jeg maa erkende, at jeg ikke kender Forholdene i Enkelthederne saa nøje, tror jeg at turde sige, at Sagen omtrent stiller sig saaledes: Kaffehandleren modtager Korn til en Pris, der er lavere end Maksimalprisen, fordi det Korn, han faar, i de fleste Tilfælde er beskadiget; han faar det, saa vidt jeg ved, til en Pris af 12—14 Øre pr. Halvkilo; men naar han saa har brændt det og malet det og igen sælger det, tager han en Pris af 120 Øre for Halvkiloet, og det synes jeg er en uforholdsmæssig stor Avance. Selv om der regnes rigeligt baade til Forarbejdning og til Sviind og Avance, synes jeg, at det Forhold at give 12—14 Øre for Halvkiloet og saa at tage 1 Kr. 20 Øre for Halvkiloet er alligevel for meget. Jeg vil derfor henlede Administrationens Opmærksomhed paa dette Forhold og bede den undersøge Sagen.

Forleden henvendte flere Landboere sig til mig og klagede over de overordentlig høje Priser, der blev taget for Uldgarn i Øjeblikket. Landboerne har jo i Henhold til Loven maattet aflevere deres Uld til Staten til en Pris af ca. 9 Kr. pr. kg, men naar de nu kommer til Byen og vil købe Uldgarn, og der forlanges 40 Kr. eller derover for et Pund Uldgarn, bliver de, som rimeligt er, utilfredse med den trufne Ordning. Da der, saa vidt jeg ved, ikke er kommet fremmed Uld til Landet, maa det tilstedeværende Uldgarn enten være gammelt Oplag, paa hvilket de vedkommende nu tjener en ganske urimelig Avance, eller nyt Uldgarn af den billige Maksimaluld, og i sidste Tilfælde er Forholdet saa meget desto værre. Det havde været heldigt, synes jeg, om Maksimalprisen paa det forfærdigede Produkt allerede havde været sat for en Tid siden, og at Garnet af den i Henhold til Loven afleverede Uld snart kunde komme i Handelen. Nu, da Vinteren staar for Døren, og man i Hjemmene i By og paa Land skal have indkøbt Uldtøj, var det jo netop,

man skulde have Nytte af Regeringens Foranstaltning. Jeg synes ikke, man behøver at vente ret længe med at lade den bebudede Maksimalpris træde i Kraft. Jeg skal derfor tillade mig at forespørge den højtærede Indenrigsminister, om Befolkningen kan vente snart at faa Uldgarn til en noget rimeligere Pris end den, som forlanges i Øjeblikket. De to Eksempler, jeg her har anført, synes mig at være et Vidnesbyrd om, at Venstre havde Ret, da det krævede, at naar man satte Maksimalpris paa Raaproduktet, burde man hurtigst muligt derefter have sat Maksimalpris paa det forarbejdede Produkt.

Jeg skal ikke fremsætte ret mange politiske Betragtninger, jeg kan i det væsentlige henholde mig til, hvad mit Partis Ordfører har fremført. Dog er der et enkelt Spørgsmaal, der flere Gange har været draget ind i Forhandlingen, som jeg ønsker at sige et Par Ord om. Naar man i 25 Aar har været Lærer i den danske Folkeskole og nu sidder her i Salen og lægger Mærke til, at den ene Taler efter den anden staar op og siger, at nu skal der gøres noget for vort Skolevæsen i Almindelighed og vor Folkeskole i Særdeleshed, saa bliver man meget lydør og ønsker at erfare, hvad man egentlig tænker sig at ville lave af nyt, som kan bringe vore Børn det store Plus, der tales om. Efter hvad jeg hidtil har forstaaet, udløser den megen Tale sig foreløbig deri, at vi skal have en stor Kommission, som skal overveje hele vort Skolevæsen. Jeg skal ikke paa det nuværende Tidspunkt udtale mig nærmere om Kommissionens Opgaver, det bliver der forhaabentlig Lejlighed til, naar en Gang Forslag om Kommissionens Nedsættelse ligger paa Tingets Bord, men der er to Ting, som jeg mener man først og sidst maa forlange fra Folkeskolens Side, og det er, at Skolen ikke overbebyrdes med nye Fag, og at der gives mere Tid til Undervisningen; det er i alle Tilfælde det, der tiltrænges for Landsbyskolens Vedkommende. Man kan gerne gaa den Vej, som det ærede Medlem fra Esbjerg (Sundbo) gik forleden Dag: at fare i Hovedet paa Lærerne — det er for Resten noget, der ligger specielt for og vel ogsaa særlig tiltaler det ærede Medlem — og sige, at Lærerne er eksemplarisk daarligt uddannede — jeg tror, det var det Udtryk, det ærede Medlem brugte — men det siger nu ikke saa forfærdelig meget. Sagen er sikkert den, at Børnene i vore offentlige Skoler maa have noget mere